

ตอนที่ ๑๖

ภาพลวงตา

โชคเข้าข้างพวกเตี้ยๆ บ่ายแก่ๆ พวกเขาเดินทะเลดูป่า ออกมาพบทุ่งโล่ง มองเห็นทะเลสาบไกลๆ ค้านหลังทะเลสาบ เป็นภูเขาหินสลับซับซ้อน แฉมคิ้วป่าสน มองเห็นแสงจากดวงตะวันที่ลอดออกมา ระหว่างกลีบเมฆกับสันเขา พวกเขาพากันเร่งฝีเท้า เดินไปให้ถึงจุดหมายแรก ซึ่งอยู่ไม่ไกล

ไม่นาน ก็มาถึงบริเวณริมฝั่งทะเลสาบ เป็นเนินเตี้ยๆ จากจุดที่พวกเขายืนอยู่ ห่างออกไปสักห้าสิบก้าว มองเห็นเงาสะท้อนของท้องฟ้าและก้อนเมฆประปราย บนพื้นผิวน้ำ จากเนินดินนี้ลงไป เป็นทางเดินเท้าที่มีแผ่นหินทราย โผล่จากพื้นหญ้าเขียว เป็นระยะๆ เหมือนมีคนมาสร้างไว้สองข้างทางเต็มไปด้วยดอกไม้ป่า ที่คณะเดินทางไม่เคยเห็นมาก่อน ลำต้นและใบ มีสีเขียวเหมือนต้นไม้ปกติ แต่ดอกของมันนั้นสี ไม่รู้ทำด้วยอะไร กลีบดอกที่เห็น เป็นสีส้มต่างๆ ขาว ชมพู เหลือง แดงสด ม่วง แต่ใต้อันเหมือนกระจก บางดอกก็ใสขุ่นเหมือนกระจกฝ้า และมีกลิ่นหอมมหัศจรรย์ พวก

เด็ก ๆ รู้สึกตื่นเต้น ตีใจ และพากันชื่นชม หัวเราะ
หยอกล้อเล่นกัน พวกพี่เลี้ยงก็พลอยตื่นเต้นตีใจไป
ด้วย

คงมีแต่จาดู ฐิติสัยและธรรมชาติของป่าดี มี
บางสิ่งที่มนุษย์ไม่เข้าใจ สัญชาตญาณเขาบอกว่า
อย่าเชื่อในสิ่งที่เห็น อย่าเพิ่งตัดสินในสิ่งที่ได้ยิน
สิ่งลึกลับในป่ามันน่ากลัวพอๆ กับสิ่งยั่วยวน จาดู
ยังคงไม่ไว้วางใจในป่านี้ เขาสอดสายสายตาไป
รอบๆ และคอยระวังหลังให้พวกเพื่อนๆ และ
เด็ก ๆ

“จาดู มาดูอะไรนี่?” โสณน้อย ตะโกนอย่าง
ตื่นเต้น

“มาเถอะน่า เราออกจากป่าแล้วนะ จะกลัว
อะไรอีก” ลังซ์ พุกข่า

จาดู ลังเลครู่หนึ่ง อาจจริงอย่างที่ลังซ์พุก
ก็มันพื้นเขตป่ามรกตมาแล้วนี่ และตลอดทาง
หลายชั่วโมงที่ผ่านมา ก็ไม่พบสิ่งผิดปกติ คิดว่าที่นี้
น่าจะปลอดภัยแล้ว เขารู้สึกสบายใจขึ้น จึงปล่อยให้
ให้พวกเด็ก ๆ และพี่เลี้ยง เป็นอิสระ พากันไปชื่น
ชมความงาม เป็นการผ่อนคลายอิริยาบถ ที่
เหนื่อยกันมาทั้งวัน เคี้ยว รับประทานอาหาร ริม

ฝั่งที่มองเห็นอยู่ข้างหน้า โสณน้อยกับสังข์ แวะชมสวนดอกไม้ฉกรรจ์

โสณน้อย ยื่นมือไปแตะดอกไม้ดอกที่สวยงามที่สุด สิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ดอกไม้ที่ถูกมือน้อยๆ ของโสณน้อยสัมผัส ก็สลายกลายเป็นละอองเกสรปลิวหายไป在空中 ทิ้งกลิ่นหอมดั่งลอยอยู่ชั่วระยะหนึ่ง สังข์ โสณน้อยรู้สึกตื่นเต้น เพราะไม่เคยพบสิ่งมหัศจรรย์นี้มาก่อน

“ดูสิ ลอยไปอีกแล้ว ฮี ฮี ฮี เขาคงไม่ให้เราเห็นนะ” สังข์ กล่าว

สังข์ ชวน โสณน้อย ไปดูทางอื่นต่อ ขณะพี่เลี้ยงพากันกระโดดโลดเต้น หัวเราะสนุกสนานไปกับเสียงขลุ่ยที่อยูเบื้องหน้า

เอื้อย แอบมานั่งที่ชะง่อนหินซึ่งยื่นไปในแอ่งน้ำ ริมฝั่งทะเลสาบ มองลงไปข้างล่าง ด้วยลีลาเศร้าเล็กน้อย คิดในใจว่า “ถ้าแม่อยู่ที่นี้ก็ดีสินะ เอื้อยจะดีใจมาก ที่มีแม่อยู่ใกล้ๆ เวลาเดินทาง” ขณะที่ เอื้อยคิดอะไรเพ้อฝันๆ สังข์ โสณน้อย ก็เข้านั่งใกล้ๆ สังข์ ทิ้งตัวลงนอน เขาอกแนบราบกับพื้นชะง่อนหิน ปล่อยมือทั้งสองข้าง สัมผัสกับผิว

สังข์ ร้องตะโกน รวากับว่า มีสิ่งหนึ่งใต้ผิวน้ำ
กำลังจุกกระซากลากมือของเขาลงไปโน้น สังข์
ออกแรงต่อสู้ พยายามดึงมือขึ้น ก่อนที่มันจะลาก
เขาลงไปใต้น้ำ โสณน้อยกับเอื้อย ผงะลุกขึ้นด้วย
ความตกใจ เอื้อยตะโกนสุดเสียง

“กรี๊ด! ช่วยด้วย! ช่วยสังข์ด้วย”

“ฮะ ฮะ ฮะ” สังข์ ดึงมือขึ้นมาจากน้ำ พลิก
ตัวหงาย ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น หันไป
มองหน้าเอื้อย พร้อมกับชูขึ้น สลัดน้ำกระเด็น
กระดอนไปทั่ว จาก วังหน้าตื่นเข้ามา

“มีอะไรที่ไหนเล่า ตกใจไปได้”

“สังข์ อย่าเล่นบ้าๆ แบบนี้สิ” เอื้อย โกรธและ
งอน ผลักสังข์จนเอนหลังไป โสณน้อยหัวเราะ
เอื้อย รู้ตัวว่าถูกหลอก ก็หัวเราะตามขึ้นมาอีกคน
อึ้ง กาก้า และ บันตู ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ พากันหัวเราะ
ไปด้วย จาก ก็อดยิ้มช้าๆ กับพวกเด็กๆ ไม่ได้

เสียงหัวเราะ ละลายความเหน็ดเหนื่อยลงไป
ได้ไม่นาน มาลา ก็วิ่งกระหืดกระหอบมาบอกจาก
พวกเด็กๆ ตกใจ เมื่อรู้ว่า ชูตกลงไปในบ่อน้ำข้าง
ทาง ทุกคนจึงรีบพากันวิ่งตามมาลาไป

เสียงเรียกของชู อยู่ในบ่อน้ำนั้น คุ้ไกลๆ ด้วยตาเปล่า มันก็แค่บ่อน้ำเล็กๆ ที่อยู่ติดกับทางเดิน แต่มีช่องอนหินยื่นเข้าไป เกือบถึงใจกลางบ่อ บ่อน้ำประหลาดนั้น ปากบ่อไม่กว้างมากนัก ขนาดข้างเข็อกย้อมๆ หล่นลงไปได้สบาย แต่ข้างในเป็นโพรงขนาดใหญ่ ลึกลงไปราวสามช่วงตัวคน เป็นแอ่งน้ำหมุนวน พร้อมที่จะดูดทุกสิ่งทุกอย่างลงไปนั้น ชูพยายามลอคอดลุดๆ โผล่ๆ ในบ่อ

ทุกคนพยายามหาทางช่วยชู ก่อนจะจมน้ำ ชูคิดว่าแขนงรากไม้ ที่ยื่นออกมาจากผนังขอบบ่อไว้ได้ ลากตัวเองขึ้นจากน้ำได้แล้ว อีกมือคว้ารากไม้ที่อยู่สูงขึ้นมา ยิงขึ้นสูงมันก็ยิ่งเว้าเข้าไป จากหย่อนเข็อกลงไป แต่เขาอยู่ลึกเกินไป มือคว้าเข็อกไม่ถึง แม้ว่าจาก จะเหวี่ยงเข็อกให้เข้าไปใกล้ที่สุดแล้ว ก็ยังไม่ถึงอยู่ดี เพราะเข็อกมันไปติดกับรากกิ่ง ที่ขวางหน้าอยู่ระเกะระกะ ชูตัดสินใจเหวี่ยงตัวเชื่อมมือไปคว้าเข็อก แต่ชูคว้าพลาด ตกลงไปใบบ่อน้ำอีกครั้ง คราวนี้ เขาถูกน้ำวนดูดหายไป ทุกคนถึงกับตกตะลึง อังกับมาลา วิ่งไปรอบๆ ขอบบ่อ ร้องเอะอะ รู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถช่วยชูไว้ได้

บรรยากาศความสูญเสียเพื่อนร่วมทาง หยุด
เข้มน่าพิกาไว้ นานเป็นชั่วโมง พวกเขาพากันนั่ง
ลงที่บริเวณขอบบ่อ ด้วยอาการหมดแรง ไม่คิดว่า
เรื่องนี้ มันจะเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเช่นนี้ เมื่อหมด
หวังที่จะช่วยชู จาคูจึงบอกให้สมาชิกทุกคน รีบ
เก็บข้าวของเพื่อเดินทางต่อไป แต่สังข์ ไม่เห็นด้วย

“นี่ก็เกือบจะมีดแล้ว พวกเราหาที่พักกัน
บริเวณนี้ก่อนดีไหม? เผื่อชูจะกลับมา”

จาคู นิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วพยักหน้า เห็นด้วยกับ
สังข์ เขาอาจตัดสินใจเร็วไป ก็ดีเหมือนกัน จาคู
เองก็ยังมีข้อกังขา ต่อการสูญเสียลูกทีมไป ทำให้
เขาเริ่มมีความหวังว่า ชูอาจจะยังไม่ตายก็ได้ การ
ตั้งค่ายพักที่นี้ อาจมีโอกาสดหาชูเจอในวันรุ่งขึ้น

ทุกคนเห็นพ้องกัน และต่างรู้หน้าที่กันดี ใน
การตั้งค่ายพักแรม โดยไม่ต้องมีการออกคำสั่ง
ตั้งแต่หาฟืน ก่อกองไฟ จัดทำอาหาร ทำเขต
ป้องกันภัย ใครว่างก็ไปอาบน้ำ ... ภารกิจทุกอย่าง
เสร็จสิ้นก่อนตะวันหยุดส่องแสง ระหว่างล้อมวง
กินอาหารค่ำ รอบกองไฟ จาคู สังเกตเห็นสิ่งหนึ่ง
เคลื่อนไหวอยู่ใกล้ริมทะเลสาบ สัญชาติญาณระวัง
ภัย ทำให้เขาหยุดชะงักเล็กน้อย สายตาจับจ้องไป
ที่นั่น มันจะเป็นสัตว์หรือปีศาจกันแน่ เขาต้องรู้ให้

ได้ จากู ค่อยๆ คลานไปตามพื้นหญ้าอย่างเงิบๆ
พร้อมอาวุธในมือ

“ชู ชู ยังไม่ตาย” เสียง จากู ตะโกนเรียก

ตั้งกับมาลา ถือกบไฟวิ่งพรวดพราดออกไป
ลึกรู้ เห็นจากูประคองชูเดินมา พาดนั่งข้างกอง
ไฟ ถอดเปลี่นเสื้อผ้าที่เปียกชุ่มด้วยน้ำ ออกฝั่ง
ไฟ เค็ยสังเกตชู เห็นว่าเขามีอาการผิดปกติ แวด
ตาของชูดูแข็งทื่อ

“ชู มาได้ไงเนี่ย?” ตั้ง เค็ยถามขึ้น นั้นเป็น
คำถามที่จากูเคยถามมาแล้ว แต่ชูยังตอบอะไร
ไม่ได้ตอนนี้

“เขาอาจจะหนาวก็ได้ ดูสิ ตัวสั่นไปหมด” โสน
น้อย บอกเค็ย

“แต่ดูตาของชูสิ” เค็ย กระซิบ

“ก็คนตกน้ำใหม่ๆ เพิ่งฟื้น อีกหน่อยก็คง
หาย” โสนน้อย กระซิบตอบ

มาลาจับบันตู ทำหน้าที่ดูแลชู บันตูรีบเอาปิ่น
ข้าว่างไฟใหม่ๆ ยัดใส่ปากเขา ชูเค็ยวตุ้ยๆ ด้วย
ความหิว เค็ยเอามือแตะที่หน้าผาก ชูมิใช่ เค็ย
จึงเอายาให้กินก่อนนอน เมื่อเห็นว่าทุกอย่างน่าจะ

ปกติดีแล้ว จากู สั่งให้ทุกคนเข้านอน ส่วนตนจะ
นั่งเฝ้ายามแรก

คืนนี้ท้องฟ้าแจ่มใสมาก เมฆบางๆ เมื่อตอน
บ่ายแก่ๆ หายไปหมดสิ้น ทุกคนเข้านอน
ท่ามกลางหมู่ดวงดาวบนท้องฟ้า ส่องแสง
ระยิบระยับ เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ กองไฟ
เหลือแต่ถ่านไฟสีแดง

ตั้งขี้รู้สึกตัว เพราะได้ยินเสียงเหมือนกลุ่มคน
คุยกัน ดังแว่วมาแต่ไกล แต่ฟังไม่ได้ศัพท์ เขาจึง
ลุกขึ้นมองดูไปที่เสียงนั้น อะไรกันนี่! มีสิ่ง
มหัศจรรย์เกิดขึ้นอีกแล้ว บนเกาะเล็กๆ กลาง
ทะเลสาบ ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากพวกเขา ปรางค์
ระยองหมอก สีเขียว สีฟ้า สีขาว สีม่วง สีเหลือง
ปลิวโปรยปรายมาจากท้องฟ้า เป็นระลอกสลับสี
กันคล้ายม่านไธ ที่ถูกแรงลมกระพือพัดเบาๆ แสง
สีต่างๆ ของระยองหมอก ส่องสว่างไปทั่วบริเวณ
เกาะ มองเห็นสิ่งมหัศจรรย์ ที่อยู่บนถานหินและ
ผิวน้ำรอบๆ เกาะ แต่ก็ยังห่างไกลไป ตั้งขี้ จึง
คลานไปปลุกโสนน้อยกับเอื้อย ให้ตื่นขึ้นมาดู เด็ก
ทั้งสองตามตะลึงกับภาพที่เห็น จึงตกลงพากันคลาน
เข้าไปดูให้ใกล้กว่านี้

อึ้ง กักก้า บันตู มาลา และ ชู ยังหลับสนิท จากความรู้สึกตัว มองไม่เห็นเตี้ยๆ บนที่นอน เขาสอดสายสายตา ไปในความสลัวของบรรยากาศรอบข้าง และแล้ว จากที่พลอยตื่นตะลึง กับปรากฏการณ์นั้นด้วยอีกคน แต่พวกเตี้ยๆ พวกนั้น คลานออกไปแล้ว จากพยายามจะห้ามพวกเขา แต่ก็ห้ามไม่ทัน เขาจึงจำเป็นต้องตามไป มนุษย์ทั้งสี่คน หยุดหนึ่งอยู่หลังโซดหิน เหมือนถูกสาป พวกเขาแอบชุมนุมดูภาพมหัศจรรย์นั้น พวกนั้น เป็นมนุษย์หรือสัตว์กันแน่ หรือว่าเป็นเทวดา ร่างกายส่วนหัวและลำตัวเป็นมนุษย์ จมูกและปาก รวมทั้งช่วงขาเหมือนนก มีปีกงอกที่หลัง พวกนั้นบินมาจากฟ้าตัวแล้วตัวเล่า บางพวกก็มีผิวสีค่อนข้างใส ชุ่น บางพวกก็ขาวชุ่น สีชมพูก็มี ดูช่างสวยงามอะไรเช่นนี้ พวกเขาพากันมาชุมนุมกัน บ้างก็เอามือไชร้ชน บ้างก็เอาหัวชนกัน บ้างก็ลงเล่นน้ำ เป็นกลุ่ม เป็นคู่

จาก และเตี้ยๆ เพลิดเพลินได้ไม่นาน ก็ได้ยินเสียงตะโกนของมาลา ดังมาจากที่พักรวม “ชู ชู จาปุ จาปุ” เสียงเรียกของมาลา ดังไปถึงเกาะกลางทะเลสาบ ทำให้มนุษย์เหล่านั้นตกใจ พวกนั้นหนีหายไปในห้องฟ้า จนไม่เหลือแม้แต่ผู้เดียว โสนน้อย บ่นเสียดาย ที่ยังคงไม่เต็มอิ่ม

จาก ลังซ์ โสณน้อย เค็ดย พากันกลับมาอยู่ที่
 พัก รู้สึกประหลาดใจ เห็นมาดากับบันตู กำลัง
 ประคองชูให้ลุกขึ้นนั่ง มีเหงื่อผู้ขึ้นเต็มใบหน้า
 ของชู เขาเพื่อด้วยภาษาที่ฟังไม่รู้เรื่อง บันตู รู้สึก
 ตื่นกลัวและเป็นกังวล เมื่อเห็นอาการแพ้ของ
 เพื่อน รวากับว่าเขามองเห็นความกลัว ที่เป็นภาพ
 หลอน อยู่ในหัวของชู

ชูตื่นชุกชลัก นัยน์ตากลอกกลิ้งไปมา ทั้งๆ
 ที่เปลือกตายังปิดอยู่ เขาพยายามจะอธิบายบาง
 สิ่งบางอย่างที่เขา รู้สึก แต่ก็ฟังไม่ได้ความหมาย
 อะไร ลึกครู่ ชูหลับไปอีกครั้ง ด้วยความอ่อนเพลีย
 สร้างปมปริศนาใหม่ ให้แก่เพื่อนร่วมทาง ว่า
 อาการแปลกประหลาดของชู เกิดจากถูกปีศาจเข้า
 สิง หรือว่าเพราะพิษใช้กันแน่

ในวังน้ำวน ชูถูกกระแสน้ำดูดจมลงไปนาน
 เท่าไรไม่รู้ เขาหายใจไม่ออก ดำลักน้ำไปสองที
 รู้สึกกำลังจะตาย แต่ก็ปรากฏสิ่งหนึ่ง รูปร่างคล้าย
 ศิระษะหินแกะสลัก รูปใบหน้าคนป่า บนผนังหน้าผา
 ติดกับทางเดิน ที่เขาเห็นเมื่อวันก่อน พุดกับเขาว่า
 “ข้าให้ชีวิตเจ้า เจ้าจงเอาสิ่งนั้นมาให้ข้า”

บันตูกับก้า อยู่เวรยามถัดไปจนกระทั่งเช้า

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๑๗ กลดวงปีศาจ
กลับไปที เว็บบทมน คนคิคคี่

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>